

Η μνήμη των Οσίων Ιωάννου και Γεωργίου των Χοζεβιτών

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη των Οσίων Ιωάννου και Γεωργίου των Χοζεβιτών εορτάσθη από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, στην ομώνυμη Ιερά Μονή που βρίσκεται στην όχθη του χειμάρρου Χορράθ.

Η ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Δευτέρα, 8ην /21ην Ιανουαρίου 2019, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ὁσίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Χορράθ, εἰς κοιλότητα ἀπορρῶγος βράχου εἰς τήν πρό τῆς Ἱερικοῦς ἐκβολήν αὐτοῦ.

Τόν πρῶτον τῶν Ἀγίων τούτων Ἅγιον Ἰωάννην τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία κατά τήν ἡμέραν ταύτην, ὡς τόν πρῶτον Ἐπίσκοπον Καισαρείας, τόν ἐλθόντα τόν 5ον αἰῶνα καί ἐγκαταβιώσαντα εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ἐφησυχάζων Ἐπίσκοπον καί

καθοδηγητήν μοναχῶν.

Τόν δέ Ἅγιον Γεώργιον ὡς τόν Κυπριακῆς καταγωγῆς, τόν ἀνασυστήσαντα τήν Μονήν μετά τήν καταστροφήν, τήν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ.

Πρός τιμήν τῶν Ἀγίων τούτων ὡς κτιτόρων καί ἰδρυτῶν τῆς Μονῆς ἐτελέσθη ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, εἰς τήν ἀρχήν τῆς ὁποίας ὁ νῦν Ἡγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Περαιματζῆς ὑπεδέχθη τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

μετά τῆς Τιμίας Ἡμῶν Συνοδείας,

Πανηγυρίζει σήμερον ἡ τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρα τούς κτίτορας αὐτῆς Ἀγίους Ἰωάννην καί Γεώργιον.

Μέ μοναδικό βασικό ἄξονα τήν λειτουργική ζωή, ὁ βίος τους ὑπῆρξε μία συνεχῆς θυσία· θυσία ἀγάπης καί ἀπολύτου ἀφοσιώσεως πρός τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, θυσίαν ἀγάπης ἐνθέου πρός τόν συνάνθρωπο.

Στό βίο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου διαβάζουμε: «μιά μέρα, λοιπόν, ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καθόταν στήν πέτρα καί θερμαινόμενος μέσ στόν ἥλιο (διότι ἦταν ἀδύνατος ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας) καιόμενος δέ ὁλοκληρωτικά ἀπό τόν πόθο τοῦ πνευματικοῦ ἔρωτος, μέ σκοπό τήν πραγματοποίηση τοῦ θείου θελήματος καί μέ συνεχῆ δάκρυα παρακαλοῦσε τόν φιλόανθρωπο Θεό, νά λυπηθεῖ τόν λαό Του».

Τήν αὐτήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τό συνάνθρωπο καί ἐμεῖς δαψιλῶς βιοῦμεν στό σεπτόν πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Καί δὴ συνταυτιζόμενοι καί ἐμεῖς μέ τόν βιογράφο τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Γεωργίου στά ὅσα χαρακτηριστικά ἀναφέρει γιά τόν ἅγιο Γέροντά του:

«Διότι πιστέψατέ μοι, τίμιοι πατέρες καί ἀδελφοί... ἐάν μέ εὔρισκε πειρασμός ἢ θλίψη καί μόνο νά τόν συναντοῦσα ἀμέσως, ὅλα ἐξαλείφονταν ἀπό μένα, σάν ἀπό σφουγγάρι καί στό ἐξῆς βρισκόμουν σέ πολλή γαλήνη καί εἰρήνη... Ἐπειτα ἐπανέρχομαι εἰς αὐτόν, ἀναθυμούμενος τόν σεπτόν τρόπο ζωῆς τοῦ Ἀγίου πατρός, δηλαδή τήν σταθερότητα στίς νηστείες, τίς ὁλονυκτίες κατά τίς ἀγρυπνίες στάσεις, τίς ἀδιάκοπες πηγές τῶν δακρύων, τήν ὑπομονή στούς πειρασμούς. Καί γιά νά πῶ συντόμως, ἐνθυμούμενοι τόν σταθερό καί ὑπομονετικό τρόπο τῆς

ἐναρέτου καὶ ἀγγελικῆς βιοτῆς του, γεμίζουμε καλές καὶ χρηστές ἐλπίδες».

Οὕτως καὶ ἡμεῖς τοιαύτην ψυχικὴν ἀνάτασιν ἔχομεν ὑπὸ τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Πατρικὴν Ὑμῶν Εὐχὴν καὶ Σκέπην.

Ἀγιόφιλε Πάτερ καὶ Δεσπότη!

Ὡς εὖ παρέστητε!»

Τῆς Ἀγρυπνίας μετὰ Ἀποδείπνου, Χαιρετισμῶν, Ὁρθρου καὶ Θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ λοιπῶν διακόνων, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου κ. Λεωνίδα Δούκα, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παύλου Ἀθηνῶν κ. Εὐσταθίου Καστελιώτου, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου δήμου Ἀττικῆς κ. Χρήστου Σταύρου καὶ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς Πύργου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας κ. Νικολάου Παπαδημητρίου, τῇ βοηθείᾳ τῶν μοναχῶν, ἐν συμμετοχῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν Πρεσβυτέρων καὶ προσκυνητῶν.

Πρὸς τούτους ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ’ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν», (Ματθ. 19,29-30)», λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Δοξάζομεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἀπάτορα ἐκ Μητρός καὶ ἀμήτορα ἐκ Πατρός· ἐν γὰρ τῇ προλαβούσῃ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων νήπιον ἐκ Τελείου Τέλειον ἐπιφανέντα Θεὸν ἡμῶν. Σήμερον γὰρ ὁρῶμεν Αὐτόν ἐν τοῖς σκηνώμασιν τῆς Μονῆς τοῦ Χοζεβᾶ, καὶ τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Σήμερον ὁρῶμεν αὐτόν θαυμαζόμενον ἐν τοῖς ἁγίοις καὶ ὁσίοις Αὐτοῦ καὶ δὴ Ἰωάννη τε καὶ Ἰωάννη τῷ Νέῳ σύν Γεωργίῳ, οἵτινες ἐλυτρώθησαν ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῷ φωτὶ τῆς θεογνωσίας καταυγάζονται μετὰ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, αἰνούντων καὶ ἐυλογούντων Αὐτόν.

Δοξάζομεν τὸν ἅγιον Τριαδικὸν Θεόν, τὸν καλέσαντα πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ εὐχαριστιακῇ συνάξει, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς

τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου καί τοῦ χειμάρρου Χορράθ Γεώργιον τόν Ὅσιον τόν ἐκ Λευκάρων Κύπρου παραγενόμενον, ἐν τοῖς ἁγίοις τούτοις τόποις, ἔνθα ἠκούσθη τό κήρυγμα μετανοίας Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου λέγοντος: «ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμί ἱκανός κύψας λῦσαι τόν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ. ἐγώ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτός δέ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». (Μάρκ 1,7-8).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, θείῳ Πνεύματι φωτισθείς, ἦλθεν εἰς τόν ἔρημον τοῦτον τόπον ἀκολουθῶν τοῖς ἵχνεσιν ἁγίων ἀνδρῶν καί δὴ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου ἀφ' ἑνός καί ἀκούων εἰς τούς Κυριακούς λόγους· «ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Ματθ. 11,29) «Ἀλούς θείῳ ἔρωτι παμμάκαρ, [Γεώργιε], τῶν τόπων ἁγίων τῆς Σιών, πρὸς τούτους ἐπεδήμησας, καί διαμεμένηκας, ἕως θανάτου πάνσοφε, πιέζων πόνοις τὴν σάρκα σου, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὐκ ἡμέλησας ὅλως εἰ μὴ φθάσης δι' ἀσκήσεως καί πόνων καί πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ.

Τιμᾶ καί γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἁγίων αὐτῆς, διότι οἱ μὲν προφηῇται καί οἱ τοῦ Νόμου ἅγιοι προκατήγγειλαν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 3,2) ἐκήρυσσε ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε», κηρύσσει ὁ θεῖος Παῦλος, (Γαλ. 3,27).

Ὁ δέ Χριστός, τόν Ὅποιον καλούμεθα νὰ ἐνδυθῶμεν, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν νέον Ἀδάμ, τόν καταυγασθέντα ὑπὸ τοῦ θείου καί ἀπροσίτου Πατρῶου φωτός, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν εἵδει περιστερᾶς καταβάντος ἐπ' Αὐτόν ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, βαπτιζόμενον ὑπὸ Ἰωάννου.

Αὐτόν τοῦτον τόν νέον Ἀδάμ, περί οὗ «φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα», (Μάρκ. 1, 11) ἐνεδύθη διὰ τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀνεσπέρου καί ἀκτίστου φωτός ὁ ἅγιος Γεώργιος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν. «Ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12). Ὁ δέ σοφός Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Νὰ ἐνδυθῆτε τόν νέον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος εἶναι νέα δημιουργία, ἡ ὁποία ἐκτίσθη σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ πολιτεύσθε μέ δικαιοσύνην πρὸς τούς ἀνθρώπους καί με ἀφοσίωσιν καί ὁσιότητα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, δηλαδή με ἀρετάς πού εἶναι καρπός τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. «Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατὰ Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ'. 4,24)

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ζυγός τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν

Χριστοῦ εἶναι χρηστός καί τό φορτίον Αὐτοῦ ἐλαφρόν. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ζυγός τῆς ὑπακοῆς πρός τόν Χριστόν καί τήν διδασκαλίαν Αὐτοῦ εἶναι μαλακός καί ὠφέλιμος εἰς αὐτόν πού τόν φέρει· ἀλλά καί τό φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων πού ζητᾷ ἀπό ἡμᾶς ὁ Κύριος εἶναι ἐλαφρόν.

Αὐτό τοῦτο κατέδειξε καί ὁ σήμερον ἐορταζόμενος Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ὁ ἀναδειχθείς κανών καί παράδειγμα ἀκριβέστατον τῶν μιμητῶν γενομένων αὐτοῦ ἁγίων καί ὁσίων Πατέρων τῶν ἐν τῷ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ διαλαμπάντων, ἁγίου Ἰωάννου καί Ἰωάννου τοῦ νέου τοῦ ἀπό Ρουμανίας.

Δεηθῶμεν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ «τούς χιτῶνας τῆς νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ ἐνεδύσατο τῇ θείᾳ γεννήσει σου [Θεοτόκε] καί τήν στολήν ἡμφιάσατο μόνος, ἦν ἐξύφανεν ἐν τῇ γαστρί σου ὁ Λόγος σωματούμενος», ἵνα ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου καί τῶν σύν αὐτῷ ὁσίων Χοζεβιτῶν, τύχωμεν καί ἡμεῖς οἱ τιμῶντες αὐτούς τοῦ φωτισμοῦ τῆς θείας ἐν Ἰορδάνῃ Ἐπιφανείας καί τῶν θείων αὐτῆς μεθέξεων. Ἀμήν».

Τήν κατανυκτικήν πανήγυριν ἠκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα, παρατεθεῖσα διά τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Μετά τῶν δύο ὡς ἄνω τιμωμένων Ἀγίων της Μονῆς, ἡ Μονή τιμᾷ πάντα τούς πρώτους πέντε ἀσκητάς τῆς Μονῆς τοῦ 4ου αἰῶνος ὡς Πρῶμον, Ἡλίαν, Αἴαν, Γανναῖον καί Ζήνωνα καί τόν νεοφανῆ Ἅγιον Ἰωάννην τόν ἐκ Ρουμανίας τόν πρότινος καταταχθέντα εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.